

[Lone Dybkjær]

spørgsmål, og så røg kvinderne ud af Boligudvalget, for nu var det blevet et toppolitisk spørgsmål, og så kunne vi ikke længere have kvinder siddende dér!

Så hr. Arne Melchior har totalt ret i sin analyse. Det ser lige så slemt ud i dag, som det gjorde dengang, og jeg synes, vi skal være opmærksomme på det. Det er sådan set også derfor, vi har denne ligestillingsdebat, og jeg tror alligevel, det er vigtigt, at vi gør det, for selv om hr. Arne Melchior siger, vi ikke kan gøre noget gennem pålæg og lovgivning, så kan vi nu nok gøre noget.

Jeg vil dele mit indlæg op efter, at jeg synes, man skal spørge sig: Kan vi gøre noget ved lovgivning, kan vi gøre noget med penge, kan vi gøre noget administrativt, og kan vi gøre noget omkring nogle normændringer?

Lovgivningsmæssigt kan vi næppe gøre så meget. Vi skal tage diskussionen om ligeløn og se, om der er noget, vi kan gøre. Men jeg tror egentlig, det er rigtigt, hvad fru Lilli Gyldenkilde siger, og jeg synes, det er fint, at SF har taget initiativ til denne høring om ligeløn, og at vi får diskuteret igennem, hvad der er de mest hensigtsmæssige instrumenter. Det er muligt, at det, fru Jytte Andersen pegede på, er hensigtsmæssigt. Jeg er ikke 100 pct. sikker endnu, men det kan vi jo så diskutere i sammenhæng med høringen.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi får undersøgt, om vi lovgivningsmæssigt kan gøre noget; men jeg tror ikke, der er så frygtelig meget mere, vi kan gøre i øjeblikket.

Om det pengemæssige vil jeg sige, at jeg synes, vi skal kigge lidt nærmere på, om det er godt nok med disse barselvikariater, for det kan ikke nytte noget, at vi lader, som om det ikke har stor betydning i forbindelse med ansættelser. Jeg fik lige repeteret min sidste tale. Dér talte jeg om en arbejdsmarkedsfond af en eller anden slags i denne forbindelse. Jeg synes stadig væk, vi må diskutere, om der ikke er nogle problemer på det pengemæssige område. Det er klart, at havde vi gratis daginstitutioner hele vejen igennem, ville det være en fordel for ligestilling mellem mænd og kvinder, men det vil så have nogle andre ulemper, og derfor går vi ikke ind for det – jeg gør i hvert fald ikke – på nuværende tidspunkt.

Når det drejer sig om det administrative, vil jeg til gengæld sige, at der er ret meget at gøre.

Jeg har selvfølgelig glædet mig over, at Miljøministeriet er blevet fremhævet her. Jeg vil dog gerne også kvittere til medarbejderne i Miljøministeriet og sige, at arbejdet nu har været i gang længe. Også under den forrige miljøminister var der et arbejde i gang, men jeg vil så sige, at jeg i hvert fald ikke har formindsket arbejdet i denne sammenhæng.

Jeg synes, man kan dele ministerierne i to, nemlig dem, der ligesom Miljøministeriet erkender, at der er noget, vi skal løse, og så de andre, der mener, at de ikke har nogen problemer. Det er helt typisk, at når man snakker med nogle ledere i de andre ministerier, så mener de slet ikke, at de har nogen problemer. »Vi ansætter da kvinder, hvis der er nogen.« Jo, jo. Så kan man så spørge sig selv, hvad det er for nogle arbejdsbetingelser, man giver, så kvinder overhovedet kan ansættes.

Dér synes jeg, vi er nødt til også at diskutere personalepolitikken – det er også lidt til finansministeren – og personale- og karrierestrukturerne, for et af problemerne er jo, at hvis man skal gøre karriere i den offentlige sektor, skal man helst være indrettet sådan, at man ikke kan nå at gøre sit arbejde færdigt til kl. 17. Det er en stor kvalitet, at man skal sidde der til 19. Det er virkelig karriere kvalificerende i de allerfleste ministerier, at man sidder ud over den normale arbejdstid og fiddler med sit arbejde.

Jeg synes, vi skulle have en karrierestruktur, der sagde, at selvfølgelig kan man blive færdig med sit arbejde inden for den normale arbejdstid. Det er dårlig arbejdstilrettelæggelse både af lederen af ministeriet og af medarbejderen selv, hvis det ikke kan gøres færdigt.

Men det er jo ikke sådan, man ser på det. Når jeg siger det, så er det selvfølgelig, fordi det er vigtigt, når vi diskuterer disse kvindespørgsmål. Det er vigtigt, at man i en periode af sit liv kan gå til tiden.

Derfor synes jeg, at vi i forbindelse med personalepolitikken bør lave nogle åbne personalesamtaler på en sådan måde, at man har lov til at sige, at der er faser i ens liv, hvor man altså faktisk ikke kan sidde dér og hænge til kl. 19. Jeg var jo heldig – og det har jeg aldrig selv lagt skjul på – at jeg først blev minister, da mine børn var af vejen, så jeg havde ikke noget imod – det ved man jo også – at sidde der efter kl. fem, seks eller syv; men sådan har det jo ikke været hele mit liv. Og sådan er det jo for en